

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

november 2024 nr 109

SÕNA

Jumala Vaim on mind loonud ja Kõigevägevama hingeõhk on andnud mulle elu. II 33:4

MÕTE

Vaga Iiob teadis, kust ta tulnud on ja kes on talle elu andnud. Ja isegi kui tal tuli nii palju kannatada, vaibuvad temagi vaevad lõpuks. See juhtub raamatu lõpupoole, kus Jumal ise hakkab Iiobiga kõnelema. Siis ei ole enam needmist ega arutamist ega nuttu ega kaksipidi arusaamist. Ainult Jumala enda kõne ja Tema Sõna mõistes, saavutab ka Iiob viimaks mõistmise. Ka meile on sama võimalus, kui ka meie peame vaevadest ja raskustest läbi minema. Jumala Vaim on meidki loonud ega jäta meid maha. Jeesus kutsus Teda Lohutajaks Vaimuks.

PALVE

Täname sind, Jeesus, et oled saatnud meile Vaimu, kelle läbi me kõik loodud oleme ja kes tahab meidki lohutada ja rahu anda. Täname, et oled meie eest ristil surma võitnud. Aamen

EESTI TEOLOOGE - OSKAR OLVIK

“Siinpool ja sealpool mõtete piire.”

Selle kuu “Elulätte” ajaleht on pühendatud Oskar Olvikule, vaimulikule, tõlkijale ja aktiivsele ühiskonnategelasele. Oskar Olvik (Ollin) sündis 11 veebruaril, 1914 aastal, Virumaal, Kadrina kihelkonnas. Juba hilisteismelisena hakkas ta huvituma praktilisest usuteadusest, elu suurtest küsimustest, kogudes noori Tallinna Oleviste kiriku noorteõhtutele ja võttes neist ka ise aktiivselt osa. Kogu Olviku vaimulik töö möödus õpinguaastatel Tartus Eestile rasketes katsumustes. Üle Maarjamaa käisid vaenlaste võõrväed, küüditati. Kes sai, see põgenes. Oskar Olvik uuris Jeesuse elu ja keskendus tema õpetuse kuulutamisele.

Pastor Olviku tegevus ärritas tugevalt tolleaegset Nõukogude Liidu julgeolekusüsteemi. Vaimuliku kirjandust proovis Olvik Eestisse saada erinevaid kanaleid pidi, sealhulgas Uusi Testamente ja üksikuid evangeeliume, tehes koostööd Soome Piibliseltsiga.

Pastor Olvik pidas pikka aega päevikut, mille tulemusena avaldati 2014 aasta veebruaris raamat “Mälestused”, tema 100 sünniaastapäevaks.

Oma elu lõpuperioodil kirjutas pastor Olvik, jutlusi, kristliku proosat ja Luuka evangeeliumi selgitusi. Olvik uuris ka palju kristliku dokumentalistikat, sealhulgas palvemajade, kabelite arhitektuurilugu.

Oskar Olvik oli Olevite kiriku kauaegne pastor. Ta lahkus meie hulgast 23. detsembril 1977 aastal.

MEIE KADRINA KIRIKUS

IV advendipühapäeval, 22. detsembril

Alates oktoobrist toimuvad jumalateenistused kuu 2. ja 4. pühapäeval!

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

Kahekümmne kolmas osa

Järgmisel päeval aga oli kogu Nögesnõmme hämmingus, sest räägiti, Ummelase Toits oli oma mootoratal vastu elektriposti põrutanud ja silmapilkselt hukkunud. Tädi Margarita Tartust oli siis tulnud Diinakesele toeks ja viinud ta paariks kuuks enda juurde linna, seniks vähemalt, kuni matused ühel pool. Joodik Seeder aga käis mööda küla niisuguse ära tehtud näoga ja rääkis igale vastutulijale, kes aga viitsid teda kuulata, järgmist:

“Eks ma teile ütelnud, et Jumal joodikuid hoiab! Vaat, kus nüüd lugu! Ega mina seda Ummelase poissi õieti ei tundnuki, aga ütle sina mulle, Jõhvi Jüri, mis asja pärast peavad need noored nõnda kihutama, küll tõukside, küll jalgratastega!” Mõni kuulas ära, mõni kehtas Seedri jutu peale õlgu ning tegi oma asjatoimetusi edasi.

Õpetaja Ploompuu aga läks perekond Holmide juurde ja rääkis pereemale seal kõik midagi varjamata ära. Ta juhatati hubasesse elutuppa, mida Aune oli kõigele vaatamata suutnud piinlikult puhtaks küürida:

“Ja teie vaimulikuna usute nüüd, et ma pean kogu seda värki, mis te mulle just nüüd kõnelesite tõepähe võtma või?!” Aune hääli oli oktagi võrra tõusnud, kui ta Ploompuule istet pakkus ja värisevate kätega kohvikandiku lauale tõi.

“Paraku küll, proua Aune. Ärge mõistke mind nüüd valesti, aga Toomas Seeder on tüdrukute onu, Vilma Holmi suguliini pidi. Härra Tungal tunnistas mulle seda just eile ise ka ja ma arvan, et mul pole põhjust tema sõnades kahelda.”

Aune pigistas kiiktooli käetugesid nii, et sõrmelukid muutusid valgeks ja ohkas raskelt:

“Aga Vilma memm ei lausunud sellest, et tal peale oma mehe veel kellegiga romantilisi suhteid oli mitte kunagi midagi! Helde aeg, mu tüdrukudki võttis ta sel teemal läbi, et kuidas kõik nende naiste asjadega on ja mida tohib ja millega peab tingimata arvestama.”

“Ja teie, proua Aune, muidugi uskusite teda. Teadsite, et ta soovib tüdrukutele parimat.”

Aune ohkas jälle:

“Muidugi, uskusin. Eks ta olnud ju Nõukogude Liidus noor olnud ja nii mõndagi näinud. Ma lihtsalt tahan ütelda, et ma ei saanud teisiti! Vilma memm oli parim vanaema, keda Janele soovida.”

Härra Ploompuu vaatas Mägimänni talu perenaisele otse silma, rüüpas kohvitassist ja kõrvetas keele:

“Hüva, hüva, Aune, see mida mina nüüd ütelda tahtsin, on see, et me peame ju midagi ette võtma. Toomas mind ei kuula, aga kui äkki teie, kui lähisugulane püüaksite ja mina omalt poolt...”

Aune tõusis ja kõndis akna juurde. Juba paar päeva oli sadanud raskeid ja vesiseid lumehelbeid, mis maapinnale jõudes kohe sulasid. Männioksad olid sadanud lumest koolus ja kuidagi trööstitud. Aune vaatas kirikuõpetaja poole:

“Ma võin ju proovida, aga sel juhul peab härra Seeder ilmuma mu praksisesse, et saaksin ta tervisenäitajad korralikult üle vaadata. Aga härra Ploompuu, ma ei luba midagi. On ju täiesti selge ja selleks ei pea isegi kuus aastat arstiks õppinud olema, et alkoholism kahjustab kõige enam maksa ja närvirakke. Teie, kirikhärra teate seda isegi. Samas, kui räägite, et Toomase eluviisid siiani on nagu nad on, siis muuta saab ta neid ikka ainult ise. Tervislikud eluviisid, raviplaan ja nõustamine, kõik see moodustab ühe terviku.”

Ploompuu vaatas Mägimänni talu emandat akna juures ja rüüpas tassist väikese sõõmu. Siis seda lauakesele tagasi asetades, sõnas ta rahulikult:

“Seda sama olen minagi püüdnud talle mõista anda. Mulle jäi mulje, kui temaga viimati kõnelesin, et ta nagu ei tahagi enam midagi. Pole tal eesmärke, päevaplaani. Midagi ei ole. Ja õelge teie mulle, kui õppinud inimene, kas ei ole meie, kui ligimeste kohus temaga sel teemal vestelda. Muidugi võib ju öelda, et alkoholism on haigus ja väga tõsine veel pealegi, aga kui inimene isegi ei paista aru saavat, et tal probleem on, siis juturääkimine on vist küll viimane asi, mida ta kuulda tahab.”

Aune Holm tuli ja istus taas tugitooli. Ta silmad läigatasid:

“Kirikuõpetaja, teie jutus on oma iva sees ja tüdrukudki on juba tähendanud, küll ainult mulle, et mis see noor mees joob ja kaaberdab ringi. Ma siis olen ikka selgitada püüdnud, et see on haigus, millest üksi välja ei tulegi.”

Ploompuu ohkas:

“No jah, aga vähemalt on nad teile kõiges toeks. Te ei oska aimatagi, kui kõrgelt ma seda hindan. Nögesnõmme on väike koht ja kuniks su küla elab, elad sina ka. Ühest ma ometi siiani aru pole saanud, et kui on inimene ja temasse on pandud osake või killuke Jumalast, siis miks inimene Tema poole ei pöördu. Vaadake, see Ummelase poiss, tema oleks võinud tulla minu juurde ja kõneleda ära kõik, mis ta südant vaevab. Nüüd aga, ei too miski seda noort hinge enam elule tagasi.”

“Aune ohkas veel kord ja väga raskelt:

“Ja kõike seda jäävad meenutama koltunud roosidega kirjad kingakarbist. Kirjad, mis keerasid ühe pere elu teiseks ja millega nüüd uuesti kohaneda tuleb. Ma näen, kirikuõpetaja, lõputuid võimalusi, kuid nüüd on õng uppuja enda käes ja on vaid tema enda käes on võimalus ka päästerõngast haarata.”

Sellega oli Ploompuu täiesti päri.

LÕPP.

PIIBLIVÕTI

Halil ehk roovile.

Halil oli ilmselt meile tuntud klarneti või oboe kauge esivanem. Instrumenti, mida mainitakse Vanas Testamendis halil´ina, tõlgitakse tavaliselt lihtsalt vile. Näiteks 1Sm 10,5 või 1Kn 1,40 või Js 5,12.

Kuid on ka võimalik, et selle sõnaga tähistati mitmeid erinevaid puust puhkpille. Selge on siiski ka see, et vanadel kreeklastel oli samuti olemas vastav puhkpill, mida kutsuti aulos. Sageli kasutati korraga kahte aulost, st mängija puhus kahte pilli korraga. Võimalik, et sedasi mängiti halili ka vana-lisraelis.

Surm ei ole valguse kustumine, see on lambi kustutamine. Sest hommik on saabunud.

Rabindranath Tagore